

London, er en af de mest tragiske Kvinde-skikkelser i vor Tid. Dog kan ingen, som har nogen psykologisk Kundskab og som har ladet Mærke til hendes Liv, tvivle om, at Grunden til hendes voldsomme Gerninger netop er den inderligste Kærlighed til de Nødlidende i Samfundet.

„Stakkels Louise“, siger hendes Venner, „alt for megen Følelse har gjort dig gal.“

Men der er Metode i hendes Galskab, og det har større Interesse at lære hendes Liv at kende end de Tusinder af Kvinders, der henlever deres Liv i et „Dukkehjem“, uden nogen Sinde at støde an mod de bestaaende Samfundsforhold.

Louise Michel er Repræsentant for „Lidenskaberne Lidenskab“, som den i vore Dage ligger skjult hos den af Samfundet forurettede og underkuede Arbejderkvinde.

Der siges, at man ikke kan bedømme et Menneske ret uden at kende dets Barn-dom, og det er sandt. Vi vil derfor meddele nogle Træk af hendes Barndoms- og Ungdomsliv.

Louise Michel er et uægte Barn, født 1839, og hun henlevede sine første Barndomsdage paa en gammel Slotsruin, liggende i Ny Caledonien, en Øgruppe i det store Ocean.

I denne øde Slotsruin, som var omgivet af Volde og Fæstningsgrave, var der rigt Stof for Barnefantasi. I de lange Vinteraftener, medens Sneen laa hvid paa Højene og Vinden susede gennem Ruinerne, flokkes hungrige Ulve omkring Slottet, hvor deres Tuden blandede sig med Vindens Hyl, som igen besvaredes af Slottets gøende Hunde. Fra Stuens Vinduer kuede hun se dejlige Bjerge ved Sydney Harbour. I saadanne Omgivelser udvikledes hendes poetiske Karakter.

Lille Louise levede her som ene Barn med sin Moder, sin Tante, to Bedstemødre og en Bedstefader, der var den eneste Mand i Huset. Men hendes egenlige Husfæller og Kammerater var de Firtøddede, som færdedes om i Slotsruinen. Hun fortæller selv, at hun levede i et virkeligt Menageri. Huset var fuldt af Dyr, og Louise var en af Familien. Der var store graa Ulvehunde og smaa Kælehunde, en Legion af Katte, som levede i Fred og Venskab med de utallige Mus og Fugle, der sværmede omkring i Slottet. Under Tempeltinderne fandtes et Utal af Lærkereder, og Spurve i tusindvis kvindrede den hele Dag.

Imellem sine første Legekammerater havde hun en Skildpadde, en lille Hind, en tam Ulv, forskellige hjemløse Harer, en Ugle, en Agerhøne, flere Vagtlær og nogle Flagermus.

De gamle Heste var vante til at gaa til Dagligstuen for at faa Sukker og Brød, lige som Køerne med de drømmende Øjne; en Gris og et Vildsvin var ogsaa daglige Gæster.

De indendørs Kæledyr sad med Louise de lange Vinteraftener ved Arnens Ild, hvor Bedstefader læste højt, og Læsningen akkompagneredes af de travle Strikkepinde eller af den knittrende Ild i Kaminen. Det var her, Louise lærte den Kærlighed og Sympati med de Hjælpeløse, der karakteriserer hendes følgende Liv. Den lille Pige, der havde siddet ved Bedstefaderens Fødder og lært at elske de Umælende som Kammerater og Venner, blev derfor hidset næsten

til Vanvid, da hun saa, med hvilken grænse-løs Brutaltet de fattige Bønder blev behandlet i hendes Nabolag.

Louise var 10 Aar gammel, før hendes Moder kunde bevæge hende til at spise Kød. For hende synes det at være Canibales Okser, som blev skaaret igennem ved et Spadestik, den gamle Hest, som førtes til det haardeste Arbejde, Kattekillingerne, der skulde druknes, alt det var for hende Forbrydelser, som fyldte hende med Hævntanker. Hun ønskede blot, at Hesten vilde nedtrampe sin Plageaand, men saa reflekterede hun med et Suk. Tamme Dyr bærer deres Skæbne med Taalmodighed. Hun løskøbte fangne Lærkeunger af andre Børn for sit Legetøj. Stundom overfaldt hun andre Børn for at redde de smaa umælende Ofre.

Saaledes voksede Louise Michel op, elskende de Undertrykte og hadende Undertrykkeren.

(Fortsættes.)

Børnefest.

Det er paa en smuk Maade, Paris's Kommune har glædet sine Skolebørn. Ikke mindre end 12,000 Børn havde den i Tirsdags fornøjet med en Skovtur til Vincennes. De høje Herrer i Kommunalbestyrelsen var selv til Stede ved Ordningen og Afholdelsen af Festen. Regimentsmusikken gjorde Tjeneste ved Processionen og paa Festpladsen. Her var ikke alene oprejst Talerstol, hvorfra der blev talt til Børnene, men der var ogsaa bygget forskellige Teatre til Pantomime, Klovng og Dukkekomedie samt Taskenspillere.

Kl. 1 begyndte det unge Selskab med sine Marchaller at marchere ind fra alle Skovens Indgange for at stanse paa Festpladsen, hvor der da spilledes op til Marsellaisen og et uhyre „Leve Republiken“ lød fra de Smaas Læber.

Efter at have nydt Forfriskninger ved de talrige Buffet: Kaffe, Lemonade, Smaakager og Briocher, samlede man sig om Teatre, hvor især Pjerrot og Kolumbine glædede de Smaa.

Festpladsen var over alt dekoreret med Flag og kulørte Lamper. Paa en lille Ø, midt i Søen, afbrændtes et prægtigt Fyrværkeri.

Det mest interessante for Tilskuerne var den overordenlig smukke Maade, hvorpaa Børnene legede, thi det var Fælleslege, som var sat i Scene med en sand matematisk Færdighed. Alle var med, og alle morede sig. Jo -- Pariserkommunen forstaar nok, at det lønner sig for Kommunerne at tage sig af sine Skolebørn.

Vokshjertet.

En Kærlighedshistorie

af Paul von Siczepañjski.

Hr. Jan-Jozif von Barovski havde begyndt alvorligt og salvesfuldt, og han havde ment, at det var en god Begyndelse for atter at bringe hende til Fornuft. Men Marysia saa ufravendt paa ham med sine mørke Øjne, og derover blev han paany rød, begyndte at stamme, og tav endelig ganske stille. Hun gottede sig et Øjeblik over hans Forlegenhed og tav ogsaa, som om hun vilde høre ham

til Ende. Men han klappede endelig stedse hæftigere sin Hest paa Halsen og irriterede den med Sporene, saa den nu for Alvor begyndte at blive urolig.

„Det er Guds Vilje, Herre“, sagde hun derpaa mørkt, „at Kvinden skænker den Mand sit Hjerte, som hun binder sig til for hele Livet. Mit Arbejde venter, Herre.“

Hun vendte sig om og gik atter hen til Neget, der var faldet fra hinanden, og snoede Halmbaandet fastere om det. Men Hr. von Barovski lod sin Hest føle Pisk og Spore, for at hans Blod ved et langt og skart Ridt tværs over Marker og Enge atter kunde komme til Ro, før han vendte tilbage til Baranyce og til sin unge Hustru.

Marysia blev ved at arbejde lige til Aften. Hendes Ydre var saa roligt, at Folkene fra Baranyce til sidst virkelig troede, at Herren blot havde spurgt til hendes gamle Mo'r, som i mange Aar havde været lam og ikke kunde forlade sin Lænestol. Det havde hun sagt til dem for at tilfredsstille deres Nysgerrighed. Men Blodet hamrede i hendes Tindinger, og hun mente, at Herren atter havde tilføjet hende en dødelig Fornærmelse. Hun hadede ham dobbelt, hun ønskede, at Trolddommen øjeblikkelig maatte virke, og dog havde hun endnu ikke i hans Ansigt set et eneste Spor af, at hans Kræfter begyndte at svinde. Denne Bank i hendes Tindinger forekom hende som en Melodi, og hun fandt Ord dertil, som gentog sig i det uendelige i hendes Indre. „Hvor saa han dog statelig ud, Herren“, det tænkte hun atter og atter, men ikke med den glade Stolthed, som Folkene fra Baranyce havde set paa ham med, men men afmægtig Vrede og glødende Had.

Aftenen kom og Natten kom, og atter sad Marysia med blege Kinder paa Sengen i sit Kammer. Den ny Skændsel, han havde tilføjet hende, brændte hende i Sjælen. Hastig aabnede hun sit Livstykke og tog Voxhjertet frem for med brændende Øjne at se efter, hvor vidt det var smeltet. Hidtil havde hun aldrig turdet se efter det -- nu fandt hun det uforandret i samme Form, som hun havde skjult det ved sit Bryst. Skulde Trolddommen ikke virke? Marysia kom til at røre ved Guldkorset. Hvis Kæde Fru von Barovski havde slynget om hendes Hals og som hun efter Herskerindens Anvisning ikke havde lagt fra sig siden hin Dag. Nu vidste hun, hvorfor Voxhjertet ikke vilde smelte, hvorfor Herren endnu saa lige saa statelig ud som før; -- der maatte være en skjult Kraft i det indviede Kors, som modvirkede Trolddommen. Marysia greb fat i Korset og rykkede saa vredt i det, at den fine Guldkæde sprang. Hun vilde slynge det langt bort fra sig, -- da saa hun pludselig

Denne Bestillingsseddel udklippes, paa-tegnes og tilstilles det nærmeste Poststed.

Se næste Side.